

Szólni csak

*De hiszen ismerem a folytatást,
lépésről lépésre figyelemmel miért
kellene a fejleményeket követnem?
Szólni csak önmagam ellen.*

BÁTHORI CSABA

Melankólia LVIII

*Idegen nyelvet beszél hajnalonta
az ember: a boldogság csak legenda
még szürkületi ötkor, mint Héraklész
vagy a hős Jézus, vagy a hűvösebb ész.*

*A korszak felőrli a hangsúlyt
és izzó keserűség tudománya
reggel és este. A hangszer lehalkult
és árnyéka átér a szebb világba.*

*Reggel öregszünk. És előbb-utóbb
amit mindenki tud, arról kezdünk
beszélni. Az is megszüli a jót*

*lassan, ami fáj, késő szerelmünk.
Nyílik az út – most már csak eltűnéssel
tudhatjuk meg, futásunk mivel ért fel.*

Melankólia LIX

*Krumplit venni, zöldbagymát, vérnarancsot,
időtlen kibaktatni a Lehelre:
ellen-alakom rejtve rögtönözve
viszem, nem érnek se szemek, se hangok,*

*legfeljebb egy-egy kis hontalan visszhang,
ha süket fülben meg akar pihenni,
vagy néhány kerítés mögül kipattant
zörej, köpet csattanása, ilyesmi.*

*Mennyei szeszély odafenn a felhő,
a magasban most minden oly esendő –
körben testfoltok hínárlebegése.*

*Emberrel tömött, sárga sivatagban
értem senkié, senki nem vesz észre...
Bár még nem hamu és por szilvabamvam.*

Melankólia LX

*Halandó megpercen, ha útitársra
lel a lejtőn, vagy a sötétre nyíló
évgaratban. Nem él meg látomása,
csak ha egyedül, magára halandó.*

*Kékséget nyit, szusszan a közös nemlét
olykor, s jó együtt vasban szenderegni.
De nyírja egymást derű, keserűség
s feledés vizében ki tudna úszni.*

*Mindenki, akár Héraklész, keresztlen
hal meg s önmagát senyveszti, teremti
újra akár egy világvégi felnőtt.*

*Csak ütésre számít a szerelemben,
mint az óra, hogy tudjon még szeretni...
Mert csak sötétben haladnak az erdők.*

Melankólia LXI

*Már csak madarakkal, ülő kövekkel
jó beszélni mindenről, semmiről...
Már nem tudunk, mint Shakespeare, úgy ezerszer
eltűnni élő s holt szeme elől.*

*Egyhelyet és a síkot megszeretni
van idő, míg némán vesztegel a kő
a porban, a mozdulatlan idő
jeleként s csak a száraz szél fürösztli.*

*S mit mond a nyárutói seregélyraj?
Gyöngéd búcsújától megsemmisülni
nem kell: télszak havában is helyet kér*

*a szenvedély perzselő hófokokkal,
a túlélések törékeny idői
jönnek s a fagyban minden bánat elfér.*

Melankólia LXII

*Száraz fény, tüskés fák, kardélű fűszál
és földre csüng a lovak koponyája –
hajam lehajlik és mohón vizet vár:
szádkás, idétlen, mint a szilva szára.*

*Csoda, hogy a patakok még csörögnek
s hogy álmodnak a porszem létjogáról –
hiszek a törékeny, magas esőknek
s hogy soha nem királyi út a téboly.*

*Bánatom is lágy mint a csecsemőtalp,
s ha kortárs hang kúszik felém a hárfán,
álmaimmal kötöm össze az új dalt.*

*Mindent eltol bennem a nyugtalanság:
évelő kín és három perc öröm tán,
míg minden balandó megéri nyugtát.*

OLÁH ANDRÁS

selejtezés után

*a kiürített lakás falai zsugori emlékként
őrzik a kipakolt szekrények
polcok képek felakasztott tárgyak helyét...
mintha minden visszaköltöztethető
lenne a pusztulásból az életbe
jó volna persze még egyszer összejönni bárhol
píszmogni szavakkal és színekkel
eltemetni közös múltunk minden kérdőjelét
s eljutni legalább félútig
„még van pár hetünk” – ezt mondtad
a telefonba s azóta sem értem
hogy lehet a Jóisten ilyen goromba
nem kell az emlék csomagolva sem
csak a jelenig tartó ölelés*